

MAZARIN MAVİSİ

Cem Kalender

—
Türk
Edebiyatı
Roman
—

Cem Kalender, 1976'da Kahramanmaraş, Afşin'de doğdu. Gazi Üniversitesi Kastamonu Eğitim Fakültesi'ni bitirdikten sonra öğretmen olarak İstanbul'a atandı. Burada hem öğretmenlik yapıp hem de Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümü'nü okumaya başladı. Bir süre sonra üniversiteyi bırakıp yazmaya yoğunlaştı.

İlk romanı *Klan*'ı 2007'de yazdı ve roman dosya halindeyken Ahmet Hamdi Tanpınar Edebiyat Ödülü'nü aldı. Bir yıl sonra ikinci kitabı *Zamanın Unutkan Koynunda* çıktı ve Ömer Türkeş'in 2010'da hazırladığı *Ölmeden Önce Okunacak 140 Kitap* listesinde yer aldı. 2013'te üçüncü kitabı *Kayıp Gergedanlar* okuyucudan ve edebiyat çevrelerinden iyi eleştiriler aldı. 2015'te Gezi Direnişi'ni merkeze aldığı *Kasımpaşalı Oedipus*'u yazdı.

2017'de bir KHK ile çok sevdiği öğretmenlik mesleğinden uzaklaştırıldıktan sonra okuma ve yazma eylemine daha fazla vakit ayırmaya başladı.

Mazarin Mavisi

MAZARİN MAVİSİ

Yazan: Cem Kalender

Editör: Aslı Güneş

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Şubat 2020 / ISBN 978-605-09-7046-3

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 446 05 99

Sertifika no: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Mazarin Mavisi

Cem Kalender

Sevgili Aytül'e

Gerçek bir hikâyeden...

BİRİNCİ KİTAP

Birinci Bölüm

1

Akşam karanlık çöktüğünde Küçük Bayram Sokağı'nda hayat çok daha coşkun akardı. Neon lambaların loşluğunda emniyet bulan lubunyalar kafalarında gökkuşağını andıran rengârenk perukları, abartılı makyajları, parlak pullu kıyafetleriyle, duvar diplerinde, evlerin demir parmaklıklı pencerelelerinde müşteri bekler, sokaktan gelip geçenlere sulu şakallar yapıp laf atarlardı.

Bu sokak onlarındı. Ne kadar güzel, endamlı, çalımlı olursa olsun has gaclar değil, lubunyalar rağbet görürdü burada. İyi aile babaları, memurlar, rütbeli subaylar, banka müdürleri, bakanlık müfettişleri, balamozlar, kostaklar, baronlar, gecekondu gençleri, yahut zengin semt çocukları buraya onlar için gelirlerdi. Gelenleri tedarikçiler karşılardı ilk. Artık mesleğinin ehli olmuş tedarikçiler müşterileri nasıl kıvama getireceklerini gayet iyi bilirdilerdi. "Meme aralarında gezdirmek, yüze boşalmak, arkadan giriş, önden vuruş, her şey serbest. Üstelik kolonyayla peçete parası da bedava." Kalıplaşmış bu ezberle Alibeyköy, Gaziosmanpaşa, Okmeydanı, Dolapdere'deki dokuma atölyelerinden, fabrikalardan ilk deneyimini yaşamak için gelen yeniyetme gençleri kandırmaları kolay olurdu. Sokağa girdikleri anda bedenleri bir yay gibi gerilen bu acemi gençler daha ne olduğunu anlamadan kendilerini randevu odasına doğru yürürken bulurlardı. Ama

randevu odasına bile varamadan bir balon gibi patlayıp pörsürler ve yarı pişmanlık, yarı mahcubiyetle gerisin geri sokaktan uzaklaşırlardı. Beşiktaş, Osmanbey, Kurtuluş'tan gelen, artık tecrübe kazanmış zamane gençleri, yakın mahalle çocukları ise öyle üç beş cilalı lafa kanmayacak kadar uyanık olsalar da yalanı bir libas gibi üzerlerine giyen tedarikçiler bir yolunu bulup birçoklarının ceplerine inmeyi başarırlardı. Tedarikçilerin en sevdiği tipler fantezi sahibi balamozlarla kostaklardı. Kostakları pohpohlayarak; giyimini, bakışını, yürüyüşünü, yumurta topuklu ayakkabılarını överek terbiye ederlerdi. Balamozlar ise artık buranın hakiki müdavimleri oldukları için onlarla pazarlığa oturmak dahi ayıp sayılır, kimi beğenirlerse kollarına takıp randevu odalarına doğru güle eğlene yürürlerdi.

Küçük Bayram Sokağı, gürültüsü, kalabalığı, kavgaları, polis baskınları ve o bilindik kokusuyla Beyoğlu'nda bir istisnaydı. Kokardı sokak, zemheri ayında bile. Ter, sperm, anason, şarap ve tütün kokusu vücutlara boca edilen ucuz parfüm kokusuna karışıp havaya keskin bir çürük kokusu yayardı ama nedendir bilinmez kimse şikâyetçi olmazdı bundan.

Burada herkesin mutlaka tünayebileceği bir yer vardı, iyi ya da kötü. Teybinden Bülent Ersoy, Bergen, Neşe Karaböcek şarkıları yükselen seyyar kasetçi, kestaneci, kokoreççi, midye dolmacı, kerhane tatlıcısı bir baskına uğramazlarsa sabah ezanına kadar çalışıp kârlı dönerlerdi evlerine.

Ama bazen işler planlandığı gibi gitmez, aksilikler yaşanırdı, hem de büyük aksilikler.

2

Çoktan uyanmış, yatağında huzursuzca bir sağa bir sola dönüyordu. Akşam Kulüp 12'nin sahibiyle önemli bir görüşme yapacaktı. Sesini dinleyecekti Günay Bey, beğenirse de kulübünde sahne verecekti. Ya beğenmezse? İşte sancıması bundandı, bu endişeden kurtulamıyordu bir türlü. En iyisi birkaç prova daha yapmaktı. Bütün haftayı aynanın karşısında şarkı söyleyerek geçirmiş olsa da bunu yeterli görmüyordu.

Yatağından kalkıp perdeyi hafifçe araladı. Koyuluğu se-verdi, loş olsun isterdi odası. Salona geçti, bir sigara yakıp televizyonu açtı. Manolya da kalkmıştı. Her zamanki gibi gözaltı torbaları şişmiş, seyrek, zayıf saçları dağılmıştı. Kanepede oturan arkadaşının yanına ilişip,

“Günaydın” dedi.

“Günaydın.” Sigarasından bir nefes çekti Handan. “Hiç uyuyamadım, uykum kevgire döndü.”

“Kolay mı şekerim, yakında sahneye çıkacaksın.”

“Sahi beğenirler mi diyorsun?”

Manolya'nın ne söyleyeceğini biliyordu ama gerginlikten kurtulmak, biraz olsun rahatlamak istiyordu.

“Bak gör bayılacaklar sana, iki yıla assolist olmazsan ne olayım...”

Manolya hayata hep iyi tarafından bakardı, iyimserliğini kaybetmezdi kolay kolay. Handan bunu çoğu zaman budalaca

bulsa da bazen arkadaşının bu ümitvar dünyasına uğramadan edemezdi.

“Banyoya gireyim, gevşerim biraz.”

Kalktı sonra. Arkadaşının beyaz geceliğinin eteklerini savurarak yürüyüşünü izledi Manolya.

“Endamina kurban senin kız! Göreceksin her şey güzel olacak.”

Uzun boyu, iri siyah gözleri, elmacıkkemikleri belirgin, sert hatlara sahip uzun yüzü, ince dudakları, omzuna inen siyah saçları, solgun beyaz teni, ince narin yapısıyla güzeldi Handan, dişiydi. Sade, doğal ve kendiliğindendi güzelliği.

Afet de kalkmış madde bağımlısı gibi aranıyordu. Sigara içmekten sesi öyle katranlaşmıştı ki konuşması hırlamaya dönüşmüştü. O katranlı sesiyle yine hırlıyor, televizyonun sesi yüksek diye Manolya’ya ekşiyordu, oysa bu evde en fazla gürültüyü kendisi yapardı. Sigarayı yakıp dumanı ciğerlerine boca edince rahatladı biraz.

“Assolist banyoda mı?” dedi kinayeli. Biliyordu banyoda olduğunu, tuvalete girememişti zira. Sadece Handan banyoya girdiğinde kapıyı kitlerdi, bir de uzun kalırdı banyoda. Oralı olmadı Manolya, yine huysuzluğu üzerinde diye düşündü. Yaşlandıkça daha huysuz, geçimsiz, kavgacı oluyordu.

“Ben kalkıp çay koyayım.”

“Ay ben koyarım, sen git pide al. Sıcak sıcak... Sipsim de bitmiş.”

Sipsisi olmazdı ki bitsin. Ya Handan’dan otlanırdı ya Manolya’dan ya da diğerlerinden.

Kahvaltı masasına oturduklarında artık gün akşama evri-liyordu. Bu evde mesai akşam başlar, şafakta biterdi; gün ağarırken eve dönülür, gün boyu uyunurdu. Gündüz iyi uyun-malıydı ki geceye güçlü, dinamik girilsin.

Sıcak pidenin yanında, zeytin, peynir de vardı, çayla beraber bir güzel karınlarını doyurdular. Demlikte kalan son

çaylar da içildikten sonra afyonu nihayet patlayan Afet bir keyif sigarası yaktı. Öyle derin bir nefes çekti ki bütün du-man ciğerlerinde kayboldu.

“Kendini hazır hissediyor musun kız?” dedi kırtarak.

Manolya lafa girdi hemen,

“Hazır tabii ki, hazır olmayacak ne varmış.”

Handan da yataktan ilk kalktığı gibi değildi, banyo ve kahvaltı iyi gelmiş, gevşemişti.

“Günay Bey bir yıldız görsün bugün.”

Dudaklarında yarım bir gülümseme gezindi, Manolya’ya baktı onay bekleyen bakışlarla. Hemen ayağa kalktı Manol-ya, çatalı mikrofon yapıp,

“Sevgili misafirlerimiz şimdi yeni bir yıldızla tanışacaksınız. Huzurlarınıza Handan Kara’yı davet ediyorum.”

Kıkırdadı ikisi de ama Afet azarlayan bir tonla:

“Ay ne afili ne afili!” dedi, “şımarın siz böyle. Ben o mende-burdan randevu almak için akla kararı seçtim.”

Gerçekten çok uğraşmıştı Afet, bütün eski bağlantılarını kullanmıştı, hatta Paşa’sını bile araya koyduğunu söylemişti. Randevuyu koparmıştı sonunda, az şey miydi bu?

“Ayy kız rüya gibi! Düşünsene sahneye çıkmaya başlamış-sın, seni dinlemeye geliyoruz, bizi sokmadıkları o seçkin mekânın kapıları ardına kadar açılıyor, çizmelerimizle giriyo-ruz, kimse bize öte git diyemiyor. Neden? Neden olacak, Han-dan Hanım’ın misafirleriyiz de ondan.”

“Ayy! Valla öldüreceksiniz beni. Daha ortada fol yok, yu-murta yok. Kendi kendinize gelin güvey olmayın.” Handan’a döndü sonra, “Bak bademşekeri, bu akşam bütün maharetini ortaya sereceksin. İyi hazırlanacaksın ha, çok dişi görünmeli-sin. Kaymaklı bir makyaj yap. Güzelsin zaten.”

Güzeldi Handan ama bu akşam çok daha güzel olmalıydı. Onun için arkadaşları çıktuktan sonra hemen hazırlanmaya başlayacaktı. Vakit kalırsa biraz da prova yapardı.

“Pantolonunu çıkartırken korku, heyecan kalbine vuruyordu. Aynalı ahşap dolabın karşısına geçti. Yatağın ucuna oturup ayağını dizine koydu, çorabı yavaş yavaş giymeye başladı. Bir yandan da aynada kendini izliyordu. Tüyleri ürperiyordu. Bedeninden sanki başka bir canlı çıkıyor gibi hissediyordu.”

Başlangıçta Tuna vardı. Doğması için adaklar adanan oğlan çocuğu Tuna, bir türlü sığamadığı bedenini babaevinde bırakarak takıldı bir tiyatro kumpanyasının arkasına. Bir başka bedene dönüşmüştü artık, güzel sesli, güzel yüzlü Handan Kara'ya.

Sonra Handan vardı. Polisin sevmediği Beyoğlu sokaklarında, karakollar, hastaneler, tekinsiz gecelerle dolu bir hayattan sonra o da dönüşüverdi bir başka bedene. Dönüşümünü küçük bir varlıkla taçlandırmak, onun sevgisiyle tamamlanabilmek için...

Ve sonra Nurten vardı. Kocamusta-fapaşa'da oğluna adadığı mütevazı bir hayatı yaşayıp giden Nurten. Nurten'in ölmeye yatarken anlatacakları ise, sevgiye, ölüme, ihanete, kısacası her dönüşümün içinde barındırdığı korkunç sırlara dairdi.

Cem Kalender *Mazarin Mavis'i*nde Sansaryan Han'dan Beyoğlu Küçük Bayram Sokağı'na uzanan bir İstanbul fotoğrafına, etkileyici bir insan trajedisi yerleştiriyor.

tebliğe edilen
KDV'li
satış fiyatı

₺ 29

ISBN 978-605-09-7046-3

9 786050 970463

**Doğan
Kitap**